

EPISTOLA.

Christianissimi Principis effigiem Aulicorumque Christianorum à Te efformari : adeōne ut nemo unquam fuit Apelle Praestantior, qui vultus pingeret, ita neminem noverat, qui mores humanos aut nobilius depingeret aut severius reformaret. Quocirca non hoc vereor ne ultra veritatis metas proſiliam, sed illud contrā, ne infra veritatem ſubſtam. Te Tua, Te Ventura omnis mirabitur ætas.

Hinc ex quo ſic honorabilis & glorioſus factus es in conſpectu Regis, evaſisti dilectus & ei comparuisti dignissimus, cui Populorum ſuorum ſalutem crederet. Hi Populi ſunt, ILLUSTRISSIME Praeful, Tutellensis, & Aginnensis : ille primos zeli Tui aſtus perſenſit, iſte ſecondos, uterque pares : par apud utrumque fuit ſollicitudo Eccleſiarum & irrequia anxietas Tua & ita conſtant ac perurgens, ut ab utroque merueris vocari Pater pauperum, marentium Conſolator, Magiſter omnium ac Deſenor. Sed erat Populus ille prior impar dilatatiſſimo cordi Tuo : pauca, quæ habuit, vafa impleſti oleo benedictionis : at ubi defecerunt, ſteti oleum. Posterior iſte, ad quem abſens & nihil tale cogitans, ordinatione Divinā, Principis iuſſu, plaudente Eccleſiā tranſlatus es, plura habuit que offerret : & hic rurſus capituloēm flueri : hic iteratō exarſit generoſus zeli praeconcepti ignis, cui pracurrebant convertenda multa hominum millia caligines & fæditates Calviñiſticas adhuc ſectantium.